

PERCY JACKSON

CHLAPEC – POLOBOH – HRDINA

KLIATBA TITANOV

RICK RIORDAN

FRAGMENT

Percy Jackson

Kliatba Titanov

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

Rick Riordan

Percy Jackson 3 – Kliatba Titanov – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

KLIATBA TITANOV

KLIATBA TITANOV

NAPÍŠAL RICK RIORDAN

 FRAGMENT

čítanie pre radosť a poučenie

Rick Riordan
Percy Jackson 3 – Kliatba Titanov

Prvý raz vyšlo v roku 2007 vo vydavateľstve Hyperion Books for Children,
114 Fifth Avenue, New York, New York 10011-5690, First Hyperion Paperbacks edition
Copyright © 2007 by Rick Riordan
Permission for this edition was arranged through the Nancy Gallt Literary Agency.
ISBN 978-1-4231-0334-9

Anglický originál *Percy Jackson 3 – The Titan's Curse*

preložila Jana Veselá

Redakčná a jazyková úprava Ján Ďurčo

Zodpovedná redaktorka Lenka Macková

Technická redaktorka Lucie Mikešová

Vydalo Vydavateľstvo Fragment v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,

so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika ako svoju 561. publikáciu

Dotlač 1. vydania, 2018

Sadzbu zhotovilo Nakladateľství FRAGMENT, s.r.o.

Objednávky kníh:

www.albatrosmedia.sk

eshop@albatrosmedia.sk

tel.: 02/4445 2046

© Albatros Media Slovakia, s.r.o., 2018. Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť kopírovaná a rozmnožovaná za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu nakladateľa.

Translation © Jana Veselá, 2010

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-8089-467-2 (1. vydanie 2010)

ISBN e-knihy 978-80-566-1150-0 (1. zverejnenie, 2019)

ALBATROS MEDIA

*Venované Topherovi Bradfieldovi,
táborníkovi, ktorý vybudoval špeciálny svet*

OBSAH

1. Moja záchranná akcia dopadne úplne pod psa	9
2. Zástupca riaditeľa spúšťa trňomet	27
3. Bianca di Angelová si volí cestu	39
4. Tália podpáli Nové Anglicko	56
5. Volám na dno oceána	69
6. Starý známy mŕtvy zájde na kus reči	88
7. Všetci okrem koní ma nenávidia.....	106
8. Dávam nebezpečný sľub	129
9. Učím sa pestovať zombie	140
10. Zničím pár kozmických lodí.....	158
11. Grover dostane lamborghini	168
12. Trénujem snoubording s prasatom	181
13. Navštívime božiu skládku	197
14. Mám priehradný problém	223
15. Mlátim sa so strelným dvojníkom Santa Clausa	245
16. Stretneme draka, ktorému hrozne páchne z papule ...	267
17. Nesiem na chrbte pár miliónov kíl	289
18. Rozlúčka s kamarátkou	304
19. Bohovia hlasujú o tom, ako nás zabiť.....	313
20. Na Vianoce dostanem nového nepriateľa	331

MOJA ZÁCHRANNÁ AKCIA DOPADNE ÚPLNE POD PSA

V piatok pred vianočnými prázdninami mi mama zbalila veci na spanie a pár vražedných zbraní a odviezla ma do novej internátnej školy. Cestou sme vyzdvihli moje kamošky Annabeth a Táliu.

Presun z New Yorku do Bar Harboru nám zabral osem hodín. Diaľnicu bičoval dážď so snehom. Annabeth, Tália a ja sme sa nevideli už niekoľko mesiacov, ale tá fujavica nás znervózňovala rovnako ako predstava, čo nás čaká, a tak sme toho veľa nenarozprávali. Na rozdiel od mojej mamy. Tá totiž, keď je nervózna, melie viac než inokedy. Keď sme sa konečne dostali k akadémii Westover, už sa stmievalo a mama stihla vytáčať Annabeth a Tálii všetky trápne historky z môjho detstva.

Tália utrela zarosené okienko a vykukla von. „Fíha! To bude teda zábava...“

Budova Westoveru vyzerala ako sídlo nejakého diabolského rytiera. Bola postavená z čierneho kameňa, mala vežičky, úzke okienka a mohutnú dvojité drevenú bránu. Vypínala sa na zasneženom skalnom útese

nad veľkým zamrznutým lesom na jednej strane a sivým rozbúreným oceánom na druhej.

„Vážne nechcete, aby som na vás počkala?“ spýtala sa mama.

„Nie, mami, vďaka,“ pokrútil som hlavou. „Neviem, ako dlho to bude trvať. My to zvládneme.“

„No ako sa dostanete naspäť? Bojím sa o teba, Percy.“

Dúfal som, že sa nečervenám. Akoby nestačilo už to, že ma do bitiek musí voziť autom mama.

„Netrápte sa, pani Jacksonová,“ povzbudivo sa na ňu usmiala Annabeth. Svetlé vlasy mala napchaté pod lyžiarskou čiapkou, spod ktorej jej vykúkali oči sivé ani oceán. „Postaráme sa, aby sa mu nič nestalo.“

Zdalo sa, že mamu to trochu upokojilo. Myslí si o Annabeth, že je to tá najrozumnejšia polobohyňa, aká kedy chodila do ôsmej triedy. Podľa jej názoru mi Annabeth už veľakrát zachránila krk. Jasné, má pravdu, ale to ešte neznamená, že sa mi to páči.

„No tak dobre, decká,“ povzdychla si mama. „Máte všetko, čo potrebujete?“

„Áno, pani Jacksonová,“ prikývla Tália. „Vďaka za odvoz.“

„Máte náhradné svetre? A číslo na môj mobil?“

„Mami...“

„Máš ambróziu a nektár, Percy? A zlatú drachmu pre prípad, že by ste potrebovali kontaktovať tábor?“

„No tak, mami! My to zvládneme. Poďme, baby.“

Mama sa zatvárila trochu ukrivdene, čo ma dosť škrelo, ale už som chcel konečne vypadnúť z auta. Než

by som si mal vypočúť ešte jednu historku o tom, ako rozkošne som v troch rokoch vyzeral vo vani, radšej by som sa zahrabal do snehu a dobrovoľne zamrzol.

Annabeth a Tália vystúpili hneď po mne. Vietor mi prefukoval zimný kabát, akoby do mňa vrážal ľadové dýky.

Len čo mamino auto zmizlo z dohľadu, Tália vyhlásila: „Tvoja mama je super, Percy.“

„Hej, celkom ujde,“ uznal som. „A čo ty? Vídaš sa niekedy so svojou mamou?“

Sotva som to dopovedal, už som to oľutoval. Tália sa vedela tváriť ako čert, najmä vďaka tým pankáčskym handrám, ktoré večne nosila – roztrhanej vojenskej bunde, čiernym koženým nohaviciam, reťazi –, a na čierno podmaľovaným prenikavým modrým očiam. No ten pohľad, ktorým ma sprážila teraz, tromfol všetky jej diabolské výrazy. „Aj keby to bola tvoja starosť, Percy...“

„Radšej poďme dovnútra,“ skočila jej do reči Annabeth. „Grover na nás určite čaká.“

Tália sa pozrela na hrad a otriasla sa. „Máš pravdu. Som zvedavá, čo také objavil, že nás zrazu nutne potrebuje.“

Zahľadel som sa na temné westoverské veže. „Určite nič dobré,“ tipoval som.

Dubové dvere sa z vízganím otvorili a my sme spolu s rozvíreným snehom vpadli do vstupnej haly.

Zmohol som sa len na prekvapený vzdych: „Íha.“

Na stenách obrovskej haly viseli vojenské zástavy a celý arzenál zbraní: staré pušky, bojové sekery a plno ďalších vecí. Vedel som, že Westover je vojenská škola, ale mal som dojem, že ta výzdoba by dorazila každého. A to doslova.

Ruku som spustil k vrečku s Anaklusmom, vražedným guľôčkovým perom. Cítil som, že niečo visí vo vzduchu. Nejaké nebezpečenstvo. Tália si prešla rukou po striebornom náramku, svojom obľúbenom čarovnom predmete. Vedel som, že myslíme na to isté – schyľuje sa k boju.

Annabeth prehodila: „Zaujímalo by ma, kde...“

Dvere za nami sa zabuchli.

„Fa... fajň,“ zakoktal som. „Asi sa tu chvíľu zdržíme.“

Začul som, že z druhého konca haly sa ozýva hudba. Znela ako tanečná.

Batohy sme si schovali za jeden zo stĺpov a vybrali sme sa cez sieň. Prešli sme len kúsok, keď som na kamennej dlážke začul kroky. Z prítmnia sa vynorili nejaký muž so ženou a zamierili k nám.

Obaja mali krátke sivé vlasy a čierne uniformy s červeným lemovaním vo vojenskom štýle. Žena mala jemné fúziky a chlapík bol hladko oholený. Podľa mňa to malo byť skôr naopak. Kráčali nejakou meravo, akoby mali na chrbte priviazaný zmeták.

„No?“ vyštekla tá ženská. „Čo tu robíte?“

„Hm...“ Uvedomil som si, že s takýmto niečím som nepočítal. Sústredil som sa na to, ako sa dostať ku

Groverovi a zistiť, čo sa deje, a ani mi nenapadlo, že by sa niekto mohol čudovať, prečo sa v noci vkradli do školy tri deti. V aute sme sa o tom, ako sa dostaneme dovnútra, vôbec nebavili. Vykoktal som: „Madam, my sme len...“

„Ha!“ vyštekol muž, až som nadskočil. „Hostia na ples nemôžu! Nerobte nám tu z toho ž... žungľu!“

Hovoril s nejakým prízvukom – asi francúzskym. Vyslovoval dŕ ako ž. Bol vysoký a mal ostré črty tváre ako dravec. Keď hovoril, nozdry sa mu rozťahovali, takže bolo dosť ťažké necivieť mu rovno do nosa, a každé oko mal inej farby – jedno hnedé, druhé modré – ako túlavá mačka.

Čakal som, že nás už-už vyhodí do mrazu, ale potom Tália podišla dopredu a spravila niečo dosť divné.

Prenikavo a hlasno luskla prstami. Možno sa mi to len zdalo, ale akoby jej z ruky vyrazil nápor vetra a prehnal sa po sále. Zaplavil nás a zástavy na stenách zaviali.

„My predsa nie sme nijakí hostia, pane,“ vyhlásila Tália. „My sem chodíme do školy. Pozrite, to som ja Tália. A toto sú Annabeth a Percy. Ôsmaci.“

Učiteľ prižmúril dvojfarebné oči. Netušil som, o čo Tálii ide. Teraz nás s najväčšou pravdepodobnosťou potrestajú za klamstvo a navyše vyhodia do tej fujavice. No zdalo sa, že ten muž zaváhal.

Pozrel na svoju kolegyňu. „Pani Pulhamová, vy tých študentov poznáte?“

Aj keď sme sa dostali do poriadnej kaše, mal som

čo robiť, aby som nevyprskol do smiechu. Učiteľka, a volá sa Pľuhavová? To je hádam vtip..

Žena zažmurkala, akoby ju práve niekto prebudil z tranzu. „Á... áno. Myslím, že áno, pane.“ Zamračila sa na nás. „Annabeth. Tália. Percy. Čo robíte mimo telocvične?“

Kým sme stihli odpovedať, začul som ďalšie kroky a pribehol k nám Grover, úplne bez dychu. „Vy ste už dorazili! Vy...“

Keď zbadal učiteľov, zarazil sa. „Á, pani Pulhamová, doktor Thorn! Ja, hm...“

„Čo to má znamenať, pán Underwood?“ spýtal sa ten chlap tónom, z ktorého bolo jasné, že Grovera neznáša. „Čo myslíte tým, že dorazili? Tí študenti tu predsa bývajú.“

Grover nahlas preglgol. „Áno, pane. Samozrejme, doktor Thorn. Len som si myslel, že dorazili... ten punč na plese! Bol vynikajúci. A oni ho dorazili!“

Doktor Thorn na nás vrhol nenávistný pohľad. Dospel som k názoru, že jedno oko musí mať umelé. To hnedé? Alebo to modré? Tváril sa, akoby mal sto chutí zhodiť nás z najvyššej hradnej veže, ale pani Pulhamová zasnene vyhlásila: „Áno, ten punč bol naozaj skvelý. A teraz bežte, všetci. Z telocvične už nesmiete odísť!“

To nám nemusela hovoriť dvakrát. Odporúčali sme sa so samým „Áno, madam“ a „Áno, pane“ a trochu sme sa pri tom aj ukláňali, pretože sa nám zdalo, že sa to celkom hodí.

Grover nás postrkoval halou k miestu, z ktorého vychádzala hudba.

Aj keď som na chrbte cítil pohľady učiteľov, priblížil som sa k Tálii a potichu sa jej spýtal: „Ako si spravila to s tým lusknutím?“

„Myslíš hmlu? Chceš povedať, že Cheirón ti ešte neukázal, ako sa to robí?“

V krku mi navrela nepríjemná hrča. Cheirón bol náš hlavný vychovávateľ v tábore, ale nič také mi nikdy neukázal. Prečo to naučil Táliu, a mňa nie?

Grover nás nahnal k dverám s nápisom TV, čo som rozoznal aj napriek svojej dyslexii.

„To bolo o chlpe!“ vydýchol si Grover. „Vďaka bohom, že ste sa sem dostali!“

Annabeth a Tália Grovera objali. Ja som si s ním poriadne tľapol.

Bolo fajn po toľkých mesiacoch ho zase vidieť. Trochu vyrástol a na brade mu vyrazili ďalšie chlpy, ale inak vyzeral ako vždy, keď sa maskoval za človeka – červená čiapka na kučeravých hnedých vlasoch mu zakrývala kozie rohy, neforemné džínsy a tenisky s falošnými chodidlami maskovali chlpaté nohy a kopytá. Mal na sebe čierne tričko s nápisom. Chvíľku mi trvalo, kým som ho rozlúštil, ale stálo tam „Akadémia Westover: Pešiáci“. Netušil som, či to je niečo ako Groverova hodnosť, alebo len školské heslo.

„Takže čo sa deje?“ spýtal som sa.

Grover sa zhlboka nadýchol. „Našiel som dvoch.“

„Dvoch polokrvných?“ začudovala sa Tália. „Tu?“

Grover prikývol.

Už nájsť jedného polokrvného dalo poriadne zabrať. Tento rok Cheirón vyhlásil satyrom pohotovosť a vyslal ich po celej krajine, aby prehľadávali školy od štvrtej triedy až po strednú a pátrali po možných nováčikoch. Nastali zúfalé časy. Strácali sme táborníkov. Potrebovali sme každého nového bojovníka, ktorého sme objavili. Problém spočíval v tom, že toľko polobohov jednoducho neexistovalo.

„Brata a sestru,“ vysvetľoval. „Majú desať a dvanásť. Neviem, od ktorého boha pochádzajú, ale sú silní. Lenže tlačí nás čas. Potrebujem pomoc.“

„A čo obludy?“

„Jedna.“ Grover znervóznel. „Už niečo tuší. Neviem, či to už vie s istotou, ale dnes sa končí polrok. Určite im nedovolí odísť zo školy, kým si to neoverí. Možno máme poslednú šancu! Vždy, keď sa k nim priblížim, hneď sa zjaví a blokuje ma. Neviem, čo mám robiť!“

Grover vrhol zúfalý pohľad na Táliu. Snažil som sa nebrať to osobne. Bývali časy, keď sa Grover obracal na mňa, ale Tália mala väčšiu autoritu. A nielen vďaka tomu, že jej otec bol Zeus. Ona mala s odrázaním obľúd v reálnom svete väčšie skúsenosti než my všetci dokopy.

„Dobre,“ vyhlásila. „Tí polokrvní sú na ples?“

Grover prikývol.

„Tak si pôjdeme zatancovať,“ rozhodla Tália. „Kto je tá obluda?“

„No,“ zatiahol Grover a nervózne sa poobzeral. „Práve ste sa s ňou stretli. Zástupca riaditeľa doktor Thorn.“

Vo vojenských školách platí zvláštne pravidlo: Len čo nastane nejaká výnimočná príležitosť a žiaci sa nemusia navliecť do uniforiem, začnú vyvádzať ako odtrhnutí z reťaze. Asi preto, že inokedy tam treba dodržiavať prísnu disciplínu. Zdá sa im, že si to musia vynahradiť alebo čo.

Po podlahe telocvične sa váľalo plno čiernych a červených balónikov a chalani si ich navzájom kopali do tváří alebo sa pokúšali priškrtiť jeden druhého stuhami krepového papiera, pripevnenými k stenám. Vymaľované baby chodili v skupinkách, ako to majú vo zvyku, ponavliekané do tričiek na ramienka, svetlých nohavíc a topánok, ktoré vyzerali ako nástroje na mučenie. Každú chvíľu sa ako húf piraní prihnali k nejakému chudákovi, obklopili ho, vrieskali a rehúňali sa, a keď mu konečne dali pokoj, mal ten chalan vo vlasoch stuchy a po celej tvári stopy po rúži. Niektorí starší chalani mi pripomínali mňa samého – rozpačito postávali na okraji telocvične a snažili sa schovať, ako by ich každú chvíľu čakal boj o život. A mňa aj čakal...

„Tam sú.“ Grover ukázal na dvojicu mladších detí, ktoré sa o niečom dohadovali na sedadlách za bariérou. „Bianca a Nico di Angelovci.“

Tá baba mala narazenú mäkkú zelenú baretku,

akoby si chcela skryť tvár. Chalan vedľa nej bol očívidne jej mladší brat. Obidvaja mali jemné tmavé vlasy a olivovú pleť a pri rozhovore živo gestikulovali. On práve miešal nejaké karty. Zdalo sa, že sestra mu za niečo nadáva. Stále sa obzerala dookola, akoby cítila, že sa deje niečo čudné.

Annabeth sa spýtala: „Oni... teda, povedal si im to?“

Grover pokrútil hlavou. „Vieš, ako to je. To by ich ohrozilo ešte viac. Len čo si uvedomia, kto sú, ich pach zosilnie.“

Pozrel sa na mňa a ja som prikývol. Nikdy som celkom nepochopil, ako polokrvní „zaváňajú“ obludám a satyrom, ale vedel som, že ten pach môže človeka pripraviť o život. A čím silnejším polobohom sa stane, tým viac vonia oblude ako obed.

„Tak ich vezmeme a vypadneme,“ navrhol som.

Výrazil som smerom k tým dvom, ale Tália mi položila ruku na plece. Zástupca riaditeľa doktor Thorn vykĺzol z dverí neďaleko bariéry a postavil sa kúsok od di Angelovcov. Ľahostajne kývol naším smerom. To modré oko akoby mu horelo.

Z Thornovho výrazu som pochopil, že na ten Táliin trik s hmlou nenaletel. Tušil, kto sme. Len vyčkával, kým zistí, prečo tam sme.

„Nepozerajte sa na tých dvoch,“ prikázala nám Tália. „Musíme počkať na vhodnú chvíľu a potom ich odviešť. Tvárte sa, akoby vás vôbec nezaujímali, nech ho zvedieme z tej pachovej stopy.“

„No ako?“

„Sme traja silní polokrvní, to by ho malo zmiast'. Zamiešajte sa medzi ľudí. Správajte sa prirodzene, tancujte, ale dávajte na tie decká pozor.“

„Máme tancovať?“ spýtala sa Annabeth.

Tália prikývla. Nastražila uši, započúvala sa do hudby a uškrnula sa. „Bf. Kto vybral Jesseho McCartneyho?“

Grover sa zatváril dotknuto. „Ja.“

„Ach, pre bohov, Grover, to je des. Nemôžeš pustiť napríklad Green Day alebo niečo podobné?“

„Green čo?“

„Zabudni na to. Poď tancovať.“

„Ja tancovať neviem!“

„Neboj sa, povediem ťa,“ rozhodne vyhlásila Tália. „Poď, capko.“

Schmatla Grovera za ruku, až zajačal, a odviedla ho na tanečný parket.

Annabeth sa zasmiala.

„Čo je?“ zaujímalo ma.

„Nič. Len že je super byť zase s Táliou.“

Annabeth ma za posledné leto prerástla, čo mi trochu prekážalo. Predtým nenasila nijaké šperky okrem korálikového náhrdelníka Tábora polokrvných, ale teraz mala malé strieborné náušnice v tvare sovy – symbolu jej matky Atény. Stiahla si lyžiarsku čiapku a dlhé svetlé vlasy jej spadli na plecia. Vyzerala akosi staršie.

„Takže...“ Pokúšal som sa vymyslieť, o čom hovoriť.

Správajte sa prirodzene, nakázala nám Tália. Dofrasa, čo už môže byť prirodzené na polokrvnom počas nebezpečnej výpravy? „Tak čo, navrhla si v poslednom čase nejakú peknú budú?“

Annabeth sa rozžiarili oči ako vždy, keď prišla reč na architektúru. „Pri všetkých bohoch, Percy, v tej novej škole som si vybrala ako voliteľný predmet 3D dizajn a máme tam taký špičkový počítačový program...“

Začala mi opisovať, ako navrhla obrovský pamätník, ktorý by chcela postaviť na Ground Zero na Manhattane. Hovorila o podporných nosníkoch a fasádach a podobných somarinách a ja som sa snažil počúvať ju. Vedel som, že sa chce stať fantastickou architektkou – milovala matematiku a historické budovy a podobné veci –, ale z toho, čo hovorila, som nechápal ani ň.

Medzi nami, trochu ma sklamalo, keď som počul, ako sa jej v tej novej škole páči. Prvýkrát chodila do školy v New Yorku, a tak by som sa s ňou rád stretával častejšie. Išlo o internátnu školu v Brooklyne a chodila tam spolu s Táliou. Bolo to blízko Tábora polokrvných, takže keby mali nejaký problém, Cheirón by im mohol pomôcť. Lenže bola to dievčenská škola a ja som chodil do základnej na Manhattane a vídal sa s nimi len občas.

„Hm, to je super,“ dostal som zo seba. „Takže tam zostaneš až do konca roka?“

Zamračila sa. „No, možno, ak ne...“

„Hej!“ zakričala na nás Tália. Pomaly tancovala s Groverom, ktorý sa potkýnal o vlastné nohy, kopal ju do pištaly a tváril sa, akoby sa chcel zahrabať pod čiernu zem. Na rozdiel odo mňa sa mohol aspoň vyhovoriť, že je také drevo pre tie falošné chodidlá.

„Poďte tancovať!“ nakázala nám Tália. „Vyzerá to čudne, keď tam len tak postávate.“

Vrhol som nervózny pohľad na Annabeth a potom na skupinky báb, čo sa potľkali po telocvični.

„No?“ nadhodila Annabeth.

„Hm, a s kým mám tancovať?“

Štuchla ma do brucha. „So mnou, chaluho­vý mozoček.“

„Aha. Aha, fajn.“

A tak sme šli na parket a ja som sa snažil odkukať, ako to robia Tália s Groverom. Jednu ruku som položil Annabeth na bok a ona mi tú druhú zovrela, akoby sa chystala na nejaký džudistický chvat.

„Ja nehryziem,“ zasmiala sa. „Chceš povedať, Percy, že vy chalani nemávate v škole tanečné zábavy?“

Neodpovedal som. Jasný, že sme ich mávali. No ja som nikdy ani na jednom plese poriadne netancoval. Väčšinou som sa s chalanmi zašil do kúta a tam sme hrali basketbal.

Šuchtavým krokom sme sa pár minút motali dookola. Pokúšal som sa sústrediť na niečo iné, napríklad na krepové stužky a na misu od punču – na hocičo, len nie na to, že Annabeth je vyššia než ja a že sa mi potia ruky a že jej stále stúpam na špičky.

„Čo si to predtým hovorila?“ spýtal som sa. „Máš v škole nejaký problém alebo čo?“

Našpúlila pery. „To nie. Ide o otca.“

„Hm.“ Vedel som, že Annabeth to s otcom nemá ľahké. „Myslel som, že sa to zlepšilo. Zase sa medzi vás mieša tvoja macocha?“

Annabeth si vzdychla. „Rozhodol sa presťahovať. Akurát keď si zvyknem v New Yorku, vezme tú hroznú novú prácu. Výskum do nejakej knihy o prvej svetovej vojne. V San Franciscu.“

Znelo to rovnako znechutene, akoby povedala „trestné polia“ alebo „Hádove trenírky na telesnú“.

„Takže chce, aby si sa tam odsťahovala s ním?“ spýtal som sa.

„Na druhý koniec Štátov,“ odpovedala nešťastne. „A pritom polokrvní v San Franciscu nemôžu žiť. To by mal vedieť.“

„Čože? Prečo nie?“

Annabeth prevrátila oči. Asi si myslela, že si z nej strieľam. „To predsa vieš. Je to rovno tam.“

„Aha,“ zamrmlal som. Netušil som, o čom hovorí, ale nechcel som vyzeráť ako idiot. „Takže... sa vrátiš naspäť do tábora alebo čo?“

„Je to vážnejšie, Percy. Vieš... asi by som ti mala niečo povedať.“

Vtom sa zarazila. „Sú preč.“

„Čože?“

Sledoval som jej pohľad. Bariéra. Po tých dvoch polokrvných deckách, Bianca a Nicovi, ani stopy. Dvierka

v bariére zostali otvorené. Doktora Thorna som nikde nevidel.

„Musíme zohnať Táliu a Grovera!“ Annabeth sa zúfalo rozhliadala dookola. „Kam zmizli? Pod!“

Vbehla do davu. Chystal som sa vyraziť za ňou, ale vpadol by som rovno do tej babskej hordy. Kľučkoval som, aby mi neprischla tá krepová paráda s rúžom, a keď som sa konečne vyslobodil, Annabeth zmizla. Točil som sa koldokola a pátral po nej aj po Tálii s Groverom, no namiesto nich som zbadal čosi, z čoho mi stuhla krv v žilách.

Asi pätnásť metrov odo mňa ležala na dlážke mäkká zelená baretká, presne taká, akú mala na hlave Bianca di Angelová. O kus ďalej sa váľalo pár rozhádzaných kariet. Potom som zazrel doktora Thorna. Vyvalil sa z dverí na druhej strane telocvične a vliekol di Angelovcov za goliere ako mačatá.

Annabeth som stále nikde nevidel, ale tipoval som, že sa vybrala opačným smerom hľadať Táliu s Groverom.

Už-už som sa rozbehol za ňou, ale potom ma trklo: Moment!

Spomenul som si, čo mi Tália povedala vo vstupnej hale a ako sa na mňa neveriacky pozerala, keď som sa jej spýtal na ten trik s lusknutím: „Chceš povedať, že Cheirón ti ešte neukázal, ako sa to robí?“ Myslel som na to, ako sa k nej Grover otočil a čakal, že všetko zachráni.

Niežeby som Táliu nemal rád. Bola super. Nemoh-

la za to, že mala za otca Dia a že sa všetko točilo okolo nej... No aj tak by som za ňou nemusel behať s každým problémom. A navyše som na to nemal čas. Veď di Angelovci sa ocitli v nebezpečenstve. Kým nájdem kamarátov, môžu byť dávno preč. Vedel som, ako to chodí s obludami. Toto zvládnem aj sám.

Vytiahol som z vrecka Anaklusmos a rozbehol sa za doktorom Thornom.

Dvere viedli do tmavej chodby. Pred sebou som počul nejaký šuchot a potom bolestné odfrknutie. Otvoril som uzáver pera.

Rástlo mi v rukách, až som držal takmer metrový bronzový grécky meč s rukoväťou pokrytou kožou. Čepel sa trošku rozžiarila a vrhala na rady skriniek zlaté svetlo.

Rozbehol som sa po chodbe, ale keď som sa dostal na druhú stranu, nikoho som tam nenašiel. Otvoril som dvere a znova som sa dostal do hlavnej vstupnej haly. Blúdil som v kruhu. Doktora Thorna som nikde nevidel, ale na opačnej strane miestnosti stáli di Angelovci, meraví od strachu, a civeli rovno na mňa.

Spustil som meč a pomaly som sa vybral k nim. „Len pokoj, ja vám neublížim.“

Neodpovedali. Premeriavali si ma s hrôzou v očiach. Čo sa im porobilo? Kde je doktor Thorn? Možno vyčítal prítomnosť môjho meča a niekam zalezol. Obludy nenávidia zbrane z božského bronzu.

„Volám sa Percy,“ predstavil som sa a snažil som sa

hovorí pokojne. „Dostanem vás odtiaľto a odvediem vás do bezpečia.“

Bianca vyvalila oči a zaťala päste. Až príliš neskoro mi došlo, čo to znamená. Nebála sa ma. Snažila sa ma varovať.

Bleskovo som sa otočil a niečo mi presvišťalo okolo ucha. V pleci mi explodovala bolesť. Nejaká sila ma ako obrovská ruka trhla dozadu a hodila ma o stenu.

Mávom mečom, ale nebolo čo zasiahnuť.

Halou sa rozľahol mrazivý smiech.

„Áno, Perseus Žekson,“ zašušlal doktor Thorn s tým svojím otrasným prízvukom, takže mi skomolil celé priezvisko. „Ja viem, kto si.“

Snažil som sa vyslobodiť si plece. Kabát a košeľu mi prišpendlila k stene akási kopija – čierna strela, ktorá merala asi jednu stopu a podobala sa na dýku. Keď mi prešla šatami, odrala mi kožu na pleci. Rana ma bolela. Niečo podobné som už raz cítil. Jed.

Nútil som sa zachovať chladnú hlavu. Nemôžem omdlieť.

Blížila sa k nám tmavá silueta. Do tlmeného svetla vstúpil doktor Thorn. Stále vyzeral ako človek, ale na tvári mal diabolský výraz. Žiarili v nej dokonale biele zuby a hnedé a modré oko odrážali jas môjho bronzového meča.

„Vďaka, že si vyšiel z tej telocvične,“ prehodil. „Neznášam stredoškolské plesy.“

Znova som sa ho pokúsil zasiahnuť mečom, ale stál mimo dosahu.

„Šššup!“ Odkiaľsi spoza doktora Thornu vyletela druhá strela. Vyzeralo to, akoby sa ani nepohol. Ako-
by za ním stál niekto neviditeľný a hádzal spoza jeho
chrbta nože.

Bianca vedľa mňa zajačala. Do kamennej steny sa
zarazil ďalší trň, asi tak centimeter od jej tváre.

„Všetci traja pôjdete so mnou,“ rozkázal doktor
Thorn. „Potichu. Poslušne. Ak vydáte čo len hlások,
zavoláte o pomoc alebo sa pokúsite bojovať, ukážem
vám, ako presne viem mieriť.“

ZÁSTUPCA RIADITEĽA SPÚŠŤA TRŇOMET

Netušil som, aká obluda doktor Thorn je, ale bol mimoriadne rýchly.

Možno by som sa ubránil aj sám, ak by som si mohol aktivovať štít. Stačilo by len dotknúť sa hodiniek na zápästí. Lenže ochrániť pritom aj di Angelovcov, to už na mňa bolo priveľa. Potreboval som pomoc a napadal mi len jeden spôsob, ako ju získať.

Zavrel som oči.

„Čo to stváraš, Žekson?“ zasyčal doktor Thorn. „Pohni sa!“

Otvoril som oči a šuchtal sa ďalej. „Bolí ma to plece,“ zaklamal som a snažil som sa, aby to znelo utrápene, čo mi nerobilo veľký problém. „Páli ma to.“

„Pche! Môj jed bolí, ale nezabije ťa. Bež!“

Thorn nás hnal von a ja som sa pokúšal sústrediť. Predstavil som si v duchu Groverovu tvár. Zameral som sa na svoje pocity strachu a nebezpečenstva. Vlastni v lete Grover vytvoril medzi nami spojenie včítaním. Posielal mi vízie do snov, aby mi dal vedieť, keď sa ocitne v nebezpečenstve. Pokiaľ som vedel, boli sme

stále spojení, ale ešte nikdy som sa nepokúšal Grovera kontaktovať. Ani som netušil, či to bude fungovať, keď Grover nespí.

Hej, Grover! pomyslel som si. Thorn nás unáša! Je to maniak a hádže po nás otrávené tŕne. Pomoc!

Thorn nás hnal do lesa. Vydali sme sa po zasneženom chodníku, matne osvetlenom staromódnyimi lampami. Plece ma bolelo. Roztrhané šaty mi prefukoval taký studený vietor, že som si pripadal ako cencúl.

„Pred nami je čistina,“ oznámil Thorn. „Tam vám zavoláme odvoz.“

„Aký odvoz?“ chcela vedieť Bianca. „Kam nás vediete?“

„Ticho, ty mizerné dievčisko!“

„Nehovorte tak mojej sestre!“ zaprotestoval Nico. Hlas sa mu triasol, ale prekvapilo ma, že si vôbec trúfol ozvať sa.

Doktor Thorn zavrčal a rozhodne to neznelo ľudsky. Chlpy vzadu na krku sa mi zježili, ale prinútil som sa kráčať ďalej a predstierať, že som poslušný malý zajatec. Medzitým som horúčkovo vysielal myšlienky – niečo, čo by pritiahlo Groverovu pozornosť: Grover! Jablká! Plechovky! Pohni tým svojím chlpatým zadkom a prived' so sebou pár poriadne ozbrojených kamošov!

„Stát,“ zavelil Thorn.

Stromy sa rozostúpili. Dostali sme sa na útes nad morom. Aspoň som cítil, že tam dole, desiatky metrov

pod nami, sa rozprestiera more. Počul som víriace vlny a cítil chladnú slanú penu. No videl som len hmlu a tmu.

Doktor Thorn nás tlačil k okraju zrázu. Zakopol som, ale Bianca ma zachytila.

„Vďaka,“ zašomral som.

„Čo je zač?“ spýtala sa šeptom. „Ako máme proti nemu bojovať?“

„Hm... pracujem na tom.“

„Bojím sa,“ mrnčal Nico. S niečím sa hral – s nejakým kovovým vojačikom.

„Ticho!“ rozkázal doktor Thorn. „Otočte sa ku mne!“

Otočili sme sa.

Thornove dvojfarebné oči sa lačno zaleskli. Vytiahol niečo spod saka. Najprv mi napadlo, že má vyskakovací nôž, ale bol to len telefón. Stlačil tlačidlo naboku a povedal doň: „Tá zásielka je pripravená na odovzdanie.“

Ozvala sa nezrozumiteľná odpoveď a mne došlo, že Thorn má zapnutý režim krátkovlnnej vysielacky. Pripadalo mi to až príliš moderné a strašidelné – monštrum, čo používa mobil.

Obzrel som sa za seba a uvažoval, ako ďaleko je ten zráz.

Doktor Thorn sa rozosmial. „Jasné, Poseidónov syn. Skoč! Je tam more. Zachráň sa.“

„Ako ťa to oslovil?“ zahundrala Bianca.

„Potom ti to vysvetlím,“ odbil som ju.

„Máš nejaký plán?“

Grover! pomyslel som si zúfalo. Príd!

Možno by som mohol oboch di Angelovcov vziať a skočiť s nimi do oceána. Ak by sme ten pád prežili, možno by som prinútil vodu, aby nás zachránila. Také veci sa mi už podarili. Keby mal otec dobrú náladu a počúval, hádam by nám pomohol. Hádam.

„Zabil by som vás, kým by ste sa stihli dotknúť vody,“ vyhlásil doktor Thorn, akoby mi čítal myšlienky. „Tebe nedochádza, kto som, že?“

Za jeho chrptom som zachytil nejaký pohyb a ďalšia strela zasvišťala tak blízko, až mi poškriabala ucho. Za doktorom Thornom sa niečo vynorilo – pripomínalo to katapult, ale bolo to pružnejšie... takmer ako chvost.

„Nanešťastie,“ lamentoval Thorn, „ste žiadaní, pokiaľ možno, živí. Inak by už bolo po vás.“

„Kto si nás žiada?“ chcela vedieť Bianca. „Pretože ak si myslíte, že dostanete výkupné, tak sa mýlite. My nemáme nijakú rodinu. Nico a ja...“ Hlas sa jej trochu zlomil, „... nemáme nikoho, len jeden druhého.“

„Óóó,“ uškrnul sa doktor Thorn. „Nerobte si starosti, milí moji. Čoskoro sa stretnete s mojím zamestnávateľom. Potom dostanete úplne novú rodinku.“

„Luke,“ napadlo mi. „Vy pracujete pre Luka.“

Keď som vyslovil meno svojho starého nepriateľa – bývalého kamoša, ktorý sa ma už niekoľkokrát pokúsil zabiť –, doktor Thorn znechutene odul pery. „Ty

netušíš, čo sa deje, Perseus Žekson. No nech ťa ženerál poučí sám. Dnes večer mu preukážeš veľkú službu. Teší sa, že sa s tebou stretne.“

„Ženerál?“ spýtal som sa. Potom som si uvedomil, že to po ňom opakujem aj s francúzskym prízvukom. „Teda... kto je generál?“

Thorn sa zahľadel k obzoru. „Á, tu to máme. Vaša doprava.“

Keď som sa otočil, v diaľke nad morom som zbadal svetlo reflektora. Potom som začul vrčanie vrtule helikoptéry, čím ďalej, tým hlasnejšie a bližšie.

„Kam nás to beriete?“ spýtal sa Nico.

„Mal by si si to vážiť, chlapče. Budeš mať šancu pridať sa k skvelej armáde! Ako v tej hlúpej hre, ktorú hráš s kartami a bábikami.“

„To nie sú bábiky! Sú to figúrky! A tú svoju skvelú armádu si môžete vziať a strčiť si ju...“

„No tak, no tak,“ napomínal ho doktor Thorn. „Ty si to ešte rozmyslíš a pripojíš sa k nám, chlapče. A ak nie, no... polokrvní sa dajú využiť aj inak. Máme plno oblúd, ktoré treba kŕmiť. Veľké prebudenie je v plnom prúde.“

„Veľké čo?“ spýtal som sa. Za každú cenu som sa ho pokúšal zapojiť do ďalšieho rozhovoru a medzitým som sa snažil vymyslieť plán.

„Prebudenie oblúd.“ Doktor Thorn sa diabolsky usmial. „Práve sa preberajú tie najhoršie a najmocnejšie obludy, ktoré nebolo vidieť tisícky rokov. Prinesú smrť a skazu, aké smrteľníci ešte nezažili. A čoskoro

budeme mať tú najdôležitejšiu obludu zo všetkých – tú, ktorá privodí pád Olympu!“

„No fajn,“ pošepkala mi Bianca. „Je to jasné, úplne sa zbláznil.“

„Musíme skočiť z útesu,“ povedal som jej potichu. „Do mora.“

„Ohromný nápad. Aj tebe asi preskočilo.“

Nemal som šancu dohadovať sa s ňou, pretože práve v tej chvíli ma zasiahla neviditeľná sila.

Keď sa na to spätne pozerám, Annabeth to vymyslela geniálne. S čiapkou neviditeľnosti na hlave vrazila do di Angelovcov a do mňa a zvalila nás na zem. Doktora Thorna to na zlomok sekundy zaskočilo a prvá sprška striel nám vďaka tomu neškodne presvišťala ponad hlavy. Tálii a Groverovi to umožnilo priblížiť sa zozadu – a Tália držala v ruke svoj čarovný štít Aegis.

Ten, kto nevidel, ako sa Tália ženie do boja, ešte nezažil skutočnú hrôzu. Tália používa obrovskú kopiju, čo skrýva vo vrecku v podobe slzotvorného plynu, ale to ešte nie je to najhoršie. Má totiž štít vyrobený podľa toho, ktorý jej otcovi Diovi darovala Aténa – aj ten sa volal Aegis. Zdobí ho hlava Gorgóny Medúzy vymodelovaná z bronzu, a aj keď nepremieňa na kameň, väčšina ľudí spanikári a zdrhne, len čo ho zazrie.

Dokonca aj doktor Thorn sa mykol a zavrčal, keď ho zbadal.

Tália vyrazila vpred so svojou kopijou a s výkrikom: „Za Dia!“

Myslel som, že doktor Thorn to má spočítané. Tália mu zaútočila kopijou na hlavu, ale on len zavrčal a zvalil ju nabok. Ruka sa mu premenila na oranžovú labu s obrovskými pazúrmí, ktorými sekol po Táliinom štíte, až to zaiskrilo. Nebyť Aegisu, rozsekal by Táliu na kusy. Takto sa jej podarilo prevaliť dozadu a pristáť na nohách.

Zvuk helikoptéry za mnou silnel, ale nemal som odvahu otočiť sa. Doktor Thorn vypustil na Táliu ďalšiu dávku striel a mne konečne došlo, ako to robí. Mal chvost ako škorpión s ježatými hrotmi na konci. Strela sa od Aegisu odrazila, ale sila úderu zrazila Táliu na zem.

Grover vyrazil dopredu. Priložil si k ústam píšťalu a začal hrať bláznivú melódiu, ktorá pripomínala nejaký divoký pirátsky tanec. Zo snehu vyrazila tráva. O pár sekúnd sa už doktorovi Thornovi ovíjali okolo nôh šlahúne silné ako povrazy a zväzovali ho.

Doktor Thorn zareval a začal sa meniť. Rástol a rástol, až nadobudol svoju pravú podobu – tvár mal stále ľudskú, ale telo patrilo veľkému levovi. Z kožovitého ostnatého chvosta mu na všetky strany vyletovali vražedné trne.

„Mantichora!“ zajačala Annabeth, teraz už viditeľná, lebo pri náraze do nás jej čarovná čiapka Yankees zletela z hlavy.

„Počúvajte, čo ste zač?“ zapichla do nás pohľad Bianca di Angelová. „A čo je toto?“

„Mantichora?“ zalapal po dychu Nico. „Tá má hodnotu útoku tritisíc a bonus päť za obranný dostrel!“

Nechápal som, čo to trepe, ale nemal som čas nad tým príliš meditovať. Mantichora rozsekala Groverove čarovné výhonky na franforce, zavrčala a otočila sa k nám.

„K zemi!“ Annabeth zrazila di Angelovcov na brucho do snehu. V poslednej sekunde som si spomenul na svoj štít. Plesol som po hodinkách a ich kovový plášť sa zmenil na silný bronzový pancier. Najvyšší čas! Tírne doň narazili takou silou, až preliačili kov. Môj krásny štít, darček od Tysona, vážne poškodili. Netušil som, či vôbec dokáže zastaviť ďalší nápor.

Začul som hlasné prasknutie, zavrešťanie a vzápätí vedľa mňa so žuchnutím pristál Grover.

„Vzdajte sa!“ zahrnela obluda.

„Nikdy!“ zajačala Tália ponad bojisko. Vyrasila proti oblude a chvíľku som mal dojem, že sa preženie priamo cez ňu. No potom sa ozvalo zadunenie a priamo za nami zaplápolalo svetlo. Z hmly sa vynorila helikoptéra a zostala visieť vo vzduchu tesne nad útesmi. Bol to elegantný čierny vojenský vrtuľník s niečím ako rakety navádzané laserom pripevneným na boku. Tú helikoptéru museli viesť smrteľníci, ale ako sa k nám dostala? A ako by mohli smrteľníci pomáhať oblude? Svetlomety Táliu oslepili a mantichora ju chvostom zrazila z cesty. Táliin štít odletel do snehu a kopija sa rozletela opačným smerom.

„Nie!“ Priskočil som jej na pomoc. Odrazil som trň tesne pred tým, ako ju zasiahol do hrude. Zdvihol som nad nás štít, ale vedel som, že to nebude stačiť.

Doktor Thorn sa rozchechtal. „Tak čo, už vidíš, že je to nafiğu? Vzdajte sa, vy krpatí hrdinovia.“

Ocitli sme sa v pasci medzi obludou a plne vyzbrojenou helikoptérou. Nemali sme nijakú šancu.

Potom som začul jasný, prenikavý zvuk: trúbenie lesného rohu z lesa.

Mantichora stuhla. Chvíľu sa nikto ani nepohol. Jedinými pohybmi boli vírenie snehu vo vetre a klopkanie listov vrtule.

„Nie,“ zahundral doktor Thorn. „To nemôže byť...“

Okolo mňa prefičalo čosi ako pás mesačného svetla a uťalo jeho vetu v polovici. Z pleca doktora Thorna vyrástol žiarivý strieborný šíp.

Zástupca riaditeľa sa zapotácal dozadu a bolestne zakvílil.

„Preklínam ťa!“ zajačal Thorn. Vypustil celé desiatky tŕňov do lesa, odkiaľ priletel šíp, ale odtiaľ rovnako rýchlo vyrazili ďalšie strieborné šípy. Vyzeralo to, ako by tie šípy zastavovali tŕne vo vzduchu a rozrezávali ich na polovice, ale to sa mi asi len zdalo. Nikto, dokonca ani Apolónove deti v tábore, predsa nemohol mieriť tak presne.

Mantichora si vytiahla šíp z pleca a zavyla od bolesti. Sťažka dýchala. Ohnal som sa po nej mečom, ale nebola taká vážne zranená, ako sa zdalo. Vyhla sa môjmu úderu, šľahla mi chvostom do štítu a odsotila ma nabok.

Potom sa z lesov vynorili lukostrelkyne – asi tucet

báb, z ktorých najmladšia mohla mať desať, najstaršia asi štrnásť ako ja. Mali na sebe striebristé lyžiarske bundy a džínsy a všetky boli vyzbrojené lukmi. S odhodlaným výrazom postupovali k mantichore.

„Lovkyne!“ skríkla Annabeth.

Tália vedľa mňa zahundrala: „Hm, úžasné.“

Nestihol som sa jej spýtať, ako to myslí.

Jedna staršia lukostrelkyňa podišla dopredu s napnutým lukom. Bola vysoká, mala ladné pohyby a pleť medenej farby. Na rozdiel od ostatných báb mala do dlhých tmavých vlasov vpletený strieborný kruh, takže vyzerala ako nejaká perzská princezná. „Pani moja, môžem s vašim súhlasom zabiť?“

Netušil som, s kým hovorí, pretože nespúšťala oči z mantichory.

Obluda zakvílila: „To nie je fér! Priama intervencia! To je proti antickému právu.“

„Ani ne,“ vyhlásilo ďalšie dievča, ktoré bolo o niečo mladšie než ja – vyzeralo na dvanásť alebo trinásť. Mala gaštanové vlasy, sčesané dozadu do vrkoča, a čudné oči, striebristo žlté ako mesiac. Z jej krásy sa mi zatočila hlava, ale tvárila sa prísne a nebezpečne. „V mojej právomoci je lov akýchkoľvek divých zvierat. A ty, ohavná potvora, si divá zver.“ Pozrela sa na tú staršiu babu s kruhom vo vlasoch. „Zoë, povolenie udelené.“

Mantichora zavrčala: „Keď ich nedostanem živých, tak aspoň mŕtvych!“

Vrhla sa na Táliu a na mňa, vedela, že sme slabí a omráčení.

„Nie!“ zajačala Annabeth a zaútočila na obludu.

„Ustúp, polokrvná!“ prikázala jej tá baba s kruhom vo vlasoch. „Ustúp z dostrelu!“

Vtom Annabeth skočila oblude na chrbát a vrazila jej nôž do hrivy. Mantichora zavýjala, točila sa dookola, mávala chvostom, ale Annabeth sa jej držala ako kliešť.

„Pál!“ zavelila Zoë.

„Nie!“ skríkol som.

No Lovkyne už vypustili šípy. Prvý zasiahol mantichoru do krku, ďalší do hrude. Mantichora sa zatacala dozadu a zakvílila: „Toto nie je koniec, Lovkyne! Za toto budete pykať!“

A než niekto stihol zareagovať, obluda aj s Annabeth na chrbte skočila z útesu a prepadla sa do tmy.

„Annabeth!“ zajačal som.

Vyrazil som za ňou, ale naši nepriatelia s nami ešte neskončili. Z helikoptéry sa ozvalo „ra-ta-ta-ta-ta“ – strelba.

Väčšina Lovkýň sa rozpáchla, keď sa v snehu pri ich nohách objavili drobné dierky po guľkách, ale tá baba s gaštanovými vlasmi len pokojne zdvihla hlavu k helikoptére.

„Smrteľníci,“ oznámila, „majú zakázané sledovať môj lov.“

Mávla rukou a helikoptéra sa rozprskla na prach. Vlastne nie, nebol to prach. Čierny kov sa zmenil na krdel vtákov – krkavcov – a tie sa rozleteli do noci.

Lovkyne podišli k nám.

Tá, ktorú volali Zoë, sa pri pohľade na Táliu zaražila. „To si ty,“ znechutene si odfrkla.

„Zoë Večernica.“ Tálii sa od zlosti triasol hlas. „Presne načas, ako vždy.“

Zoë prešla pohľadom po nás ostatných. „Štyria polokrvní a satyr, pani moja.“

„Áno,“ súhlasila tá mladšia. „Niektorí sú Cheirónovi táborníci, ako vidím.“

„Annabeth!“ zajačal som. „Pusťte nás, nech ju zachránim!“

Dievča s gaštanovými vlasmi sa otočilo ku mne: „Lutujem, Percy Jackson, ale tvojej kamarátke nemôžeme pomôcť.“

Snažil som sa postaviť na nohy, ale pár z tých báb ma pridržalo na zemi.

„Nie si v stave, aby si sa mohol vrhnúť z útesu,“ dohovárala mi tá s gaštanovými vlasmi.

„Pusťte ma!“ dožadoval som sa. „Čo si o sebe myslíte?“

Zoë podišla dopredu, akoby mi chcela dať facku.

„Nie,“ zarazila ju tá druhá baba. „Necítim nijakú neúctu, Zoë. Je len rozrušený. On to nechápe.“

Potom sa tá malá žaba pozrela na mňa očami chladnejšími a jasnejšími než mesiac v zime. „Som Artemida,“ oznámila. „Bohyňa lovu.“

BIANCA DI ANGELOVÁ SI VOLÍ CESTU

Po tom, čo sa mi doktor Thorn pred očami zmenil na obludu a zrútil sa s Annabeth z okraja útesu, by sa dalo čakať, že ma neprekvapí už nič. No keď sa mi tá dvanásťročná žaba predstavila ako bohyňa Artemida, zmohol som sa akurát na čosi ako: „Mhmmm... tak dobre.“

To však nebolo nič proti Groverovej reakcii. Zalapal po dychu, vrhol sa na kolená a začal kňučať: „Vďaka vám, pani Artemida! Ste taká... Och!“

„Vstaň, capko!“ vyštekla Tália. „Teraz máme iné starosti. Annabeth zmizla!“

„Tak dost“, skočila jej do reči Bianca di Angelová. „Počkajte. Pauza.“

Všetci upreli pohľady na ňu. Postupne namierila prstom na každého z nás, akoby sa pokúšala spojiť jednotlivé body. „Kto... kto, dofrasa, ste?“

To Artemidu obmäkčilo. „Moja milá, lepšia otázka by bola, kto ste vy dvaja. Kto sú vaši rodičia?“

Bianca sa nervózne pozrela na brata, ktorý v posvätnej hrôze civel na Artemidu.

„Naši rodičia zomreli,“ pokrčila plecami. „Sme sirotky. Školu nám platí jedna nadácia, ale...“

Odmlčala sa. Došlo jej, že na ňu nedôverčivo zírame.

„Čo je?“ spýtala sa. „Hovorím vám pravdu.“

„Náležíte k polokrvným,“ oznámila jej Zoë Večernica s ťažko zaraditeľným prízvukom. Hovorila čudne zastarano, akoby predčítala z nejakej fakt starej knihy. „Jeden z vašich rodičov bol smrteľník. Druhý jesto z Olympu.“

„Z Olympu... ako z olympijských hier? Nejaký atlét?“

„Nie,“ pokrútila hlavou Zoë. „Jeden z bohov.“

„Super!“ zaradoval sa Nico.

„Nie!“ Bianca sa roztriasol hlas. „Na tom nie je nič super!“

Nico začal poskakovať dookola, akoby sa mu chcelo ísť na záchod. „Fakt má Zeus blesky s útočnou silou šesťsto? Dostáva bonusové body za presun, keď...“

„Zavri zobák, Nico!“ Bianca si zakryla tvár rukami. „Toto nie je tá tvoja stupídna hra Mýtomágia, chápeš? Nijakí bohovia neexistujú!“

Aj keď som zomieral od strachu o Annabeth – netúžil som po nič inom, než ísť ju hľadať –, nemohol som si pomôcť a ľutoval som aj di Angelovcov. Pamätal som si totiž, ako som sa cítil, keď som sám zistil, že som poloboh.

Aj Tália si na to asi spomenula, pretože hnev z jej očí sa pomaly vytrácal. „Bianca, ja viem, že to znie

neuveriteľne, ale bohovia stále žijú. Ver mi. Sú nesmrteľní. A vždy, keď splodia deti s bežnými smrteľníkmi, deti ako my, no... Máme nebezpečný život.“

„Nebezpečný...“ opakovala Bianca, „... ako to dievča, čo spadlo.“

Tália sa odvrátila. Dokonca aj Artemida sa zatváriala smutne.

„Pre Annabeth sa netrápte,“ utešovala nás bohyňa. „Bolo to odvážne dievča. Ak sa dá nájsť, tak ju nájdem.“

„Tak prečo nedovoliť ísť ju hľadať aj nám?“ spýtal som sa.

„Je fuč. Necítiš to, Poseidónov syn? Pôsobia tu určité kúzla. Neviem presne ako ani prečo, ale tvoja kamarátka zmizla.“

Stále sa mi chcelo skočiť z útesu a pátrať po nej, ale cítil som, že Artemida má pravdu. Annabeth sa stratila. Keby bola tam dole v mori, asi by som jej prítomnosť cítil.

„Páni,“ Nico zdvihol ruku. „A čo doktor Thorn? To bola sila, ako ste ho prestrieľali tými šípami! Zabili ste ho?“

„Je to mantichora,“ vysvetlila mu Artemida. „Dúfajme, že sme ju na chvíľu zničili, ale obludy nikdy neumierajú naozaj. Rodia sa znova a znova a musia sa loviť, kedykoľvek sa objavia.“

„Lebo inak ony ulovia nás,“ dodala Tália.

Bianca di Angelová sa striasla. „To vysvetľuje... Nico, pamätáš sa na tých chalanov, čo sa nás vlani v lete pokúsili napadnúť v tej uličke vo Washingtone?“

„A na toho šoféra autobusu,“ prikývol Nico, „s tými baranými rohmi. Vravel som ti, že ich mal.“

„Preto na vás Grover dozeral,“ dodal som. „Aby vás chránil, keď praskne, že ste polokrvní.“

„Grover?“ Bianca sa naňho uprene zadívala. „Aj ty si poloboh?“

„No, vlastne som satyr.“ Skopol si topánky a ukázal jej kozie kopytá. Obával som sa, že Bianca na mieste odpadne.

„Grover, obuj sa,“ rázne ho napomenula Tália. „Nestraš ju.“

„No dovoľ, ja mám kopytá čisté!“

„Bianca,“ skočil som mu do reči, „prišli sme vám pomôcť. Ty a Nico potrebujete výcvik, aby ste prežili. Doktor Thorn nebol posledná obluda, s ktorou sa stretnete. Musíte sa presunúť do tábora.“

„Do tábora?“ zopakovala po mne.

„Do Tábora polokrvných,“ vysvetlil som jej. „Tam sa polokrvní učia, ako prežiť, a iné dôležité veci. Môžete sa k nám pridať a žiť tam celý rok, ak budete chcieť.“

„Super, ideme!“ nadchýnal sa Nico.

„Tak moment.“ Bianca pokrútila hlavou. „Ja ne...“

„Jesto tu ešte iné riešenie,“ ozvala sa Zoë.

„Nie, nie je!“ zaprotestoala Tália.

Tália a Zoë sa navzájom vraždili pohľadmi. Netušil som, čo je vo veci, ale tipoval som, že tie dve majú nevybavené účty. Z nejakého dôvodu sa fakt neznášali.

„Už sme tým deťom naložili na plecيا dost,“ vyhlásila Artemida. „Zoë, pár hodín si tu odpočinieme. Postavte stany, ošetríte ranených a vyzdvihnite zo školy veci našich hostí.“

„Áno, pani moja.“

„Bianca, ty poď so mnou. Chcem sa s tebou porozprávať.“

„A čo ja?“ dožadoval sa pozornosti Nico.

Artemida si toho chalana premerala. „Možno by si mohol ukázať Groverovi, ako sa hrá tá kartová hra, ktorú máš tak rád. Grover mi určite rád preukáže službu tým, že ťa na chvíľku zabaví...“

Grover si šiel nohy polámať, len aby Artemide čo najskôr vyhovel. „Spoločnite sa! Poď, Nico!“

Nico a Grover zamierili k lesu, zažratí do rozhovoru o bodoch za zásahy, druhoch výzbroje a kope ďalších čudných nezmyslov. Artemida viedla vyjavenú Biancu okolo útesu. Lovkyne začali vybaľovať batohy a stavať tábor.

Zoë vrhla na Táliu ešte jeden nenávistný pohľad a potom odišla na všetko dozerať.

Len čo zmizla, Tália zúrivo dupla nohou. „Tie Lovkyne ale majú drzosť! Myslia si, že sú... Pche!“

„Som na tvojej strane,“ utešoval som ju. „Neverím...“

„Ale čo? Tak ty si na mojej strane?“ Tália sa prudko obrátila ku mne. „A čo si si myslel v tej telocvični, Percy? Že zvládneš doktora Thorna úplne sám? Vedel si predsa, že je to obluda!“

„Ja...“

„Keby sme naňho boli zaútočili spoločne, mohli sme ho dostať bez toho, aby sa do veci pletli Lovkyne. Aj Annabeth by tu ešte možno bola. To ti nenapadlo?“

Zaťal som zuby. Mal som na jazyku pár hnusných odpovedí a možno by som niektorú z nich aj vyštekol, ale potom som sa pozrel na zem a všimol som si, ako mi v snehu pri nohách leží niečo námornícky modré. Annabethina bejzbalová čiapka s logom Yankees!

Tália už nepovedala ani slovo. Utrela si slzu z líca, zvrtila sa, odpochoďovala preč a nechala ma samého s pošliapanou čiapkou v snehu.

Lovkyne postavili tábor za pár minút. Sedem veľkých stanov, všetky zo strieborného hodvábu, usporiadané do polkruhu okolo ohňa. Jedna z báb zapískala na striebornej píšťalke na psy a z lesa sa vynoril tucet bielych vlkov. Začali obchádzať tábor ako strážne psy. Lovkyne chodili medzi nimi a krmili ich rozličnými dobrotami. Vôbec sa ich nebáli, ale ja som usúdil, že bude istejšie držať sa pri stanoch. Zo stromov nás pozorovali sokoly, oči sa im leskli v žiare ohňa a ja som mal pocit, že tam hliadkujú. Ešte aj počasie akoby sa podriadilo vôli bohyne. Vzduch bol stále chladný, ale vietor utíchol a dosnežilo, takže pri ohni sa sedelo takmer príjemne.

... až na to, že ma bolelo plece a šťvalo ma, čo som spôsobil. Nechcelo sa mi veriť, že Annabeth je fuč. Aj keď ma Tália dožrala, mal som nepríjemný pocit, že sa nemýlila. Zavínal som to ja.

Čo mi Annabeth chcela povedať tam v telocvični? Spomínala niečo vážnejšie. Teraz sa to už možno nikdy nedozviem. Myslel som na to, ako sme spolu pretancovali pol pesničky, a srdce mi oťaželo ešte viac.

Pozoroval som, ako sa Tália brodí snehom na okraji tábora a nebojácne sa pohybuje medzi vlkmi. Zastala a obzrela sa na potemnenú budovu Westoveru, čo sa týčila na svahu za lesom. Uvažoval som, na čo asi myslí.

Pred siedmimi rokmi Táliu jej vlastný otec premenil na borovicu, aby nemusela zomrieť. Postavila sa proti celej armáde oblúd na Vrchu polokrvných a dala tak svojim kamarátom Lukovi a Annabeth čas na útek. Ľudskú podobu získala naspäť len pred pár mesiacmi a občas zostala stáť úplne bez pohnutia, akoby ešte vždy bola tým stromom.

Nakoniec mi jedna Lovkyňa priniesla môj batoh. Grover s Nicom sa vrátili z prechádzky a Grover mi pomohol ošetriť zranenú ruku.

„Nezahojená rana!“ nadchýnal sa Nico.

„Nehýb sa,“ napomenul ma Grover. „Tu máš, daj si trochu ambrózie, kým ti to vyčistím.“

Keď mi dezinfikoval ranu, mykal som sa, ale tá štipka ambrózie zabrala. Chutila ako domáca čokoládová sušienka, rozpúšťala sa mi v ústach a vysielala teplo do celého tela. Vďaka tomu a vďaka čarovnej masti, ktorú Grover použil, sa to s plecom za pár minút zlepšilo.

Nico sa hrabal v batohu, ktorý mu zrejme zbalili

Lovkyne, aj keď som netušil, ako sa mohli nepozorovane prešmyknúť do školy. Vyložil do snehu more figúrok – malé bojové repliky gréckych bohov a hrdinov. Spoznal som medzi nimi Dia s bleskom, Area s kopijou a Apolóna s jeho slnečným vozom.

„Super zbierka,“ pochválil som mu ju.

Nico sa usmial. „Mám ich takmer všetkých a k tomu holografické karty. No, až na pár fakt vzácnych.“

„Hráš tú hru už dlho?“

„Len tento rok. Predtým...“ Zamračil sa.

„Čo?“ spýtal som sa.

„Zabudol som. Čudné.“

Tváril sa naštvane, ale nevydržalo mu to dlho. „Počuj, môžem sa pozrieť na ten tvoj meč?“

Ukázal som mu Anaklusmos a vysvetlil mu, ako sa premieňa z pera na meč len jednoduchým otvorením.

„Paráda! Minie sa mu niekedy náplň?“

„Hm, no, ja som ním vlastne nikdy nepísal.“

„Ty si fakt Poseidónov syn?“

„No, som.“

„Takže vieš parádne surfovať, čo?“

Pozrel som sa na Grovera, ktorý mal čo robiť, aby sa nerozchechtal.

„Ale figu, Nico,“ povedal som. „Vlastne som to nikdy ani neskúsil.“

Od ďalších otázok ho to neodradilo. Bijem sa toľko s Táliou, pretože je Diova dcéra? (Na túto otázku som neodpovedal.) Ak je Annabethina mama Aténa, bohyňa múdrosti, ako to, že Annabeth nemala dosť

rozumu a spadla z toho útesu? (Za toto by som ho bol najradšej uškrtil.) Chodil som s Annabeth? (V tej chvíli som mal sto chutí napchať toho sopliaka do vreca páchnuceho surovým mäsom a hodiť ho vekom.)

Čakal som, že sa ma každú chvíľu opýta, koľko mám bodov za zásahy, a ja už úplne stratím trpezlivosť, ale v tej chvíli sa k nám priblížila Zoë Večernica.

„Percy Jackson.“

Mala tmavohnedé oči a trochu vyhrnutý nos. S tým strieborným kruhom a hrdým výrazom vyzerala tak majestátne, že som mal čo robiť, aby som sa nepostavil do pozornosti a nepovedal: „Áno, madam.“ Znechutene ma pozorovala, akoby som bol vrece prepustených handier, ktoré jej kázali priniesť.

„Poď so mnou,“ povedala. „Lady Artemida sa chce s tebou pohovárať.“

Zoë ma odvieďla k poslednému stanu, ktorý vyzeral úplne rovnako ako ostatné, a naznačila mi, že mám vojsť dnu. Vedľa tej žaby s gaštanovými vlasmi, ktorú mi stále robilo problém považovať za Artemidu, sedela Bianca di Angelová.

V stane bolo teplo a útulne. Zem pokrývali hodvábné koberčeky a vankúše. Uprostred horel v bronzovom koši oheň, podľa všetkého len tak, bez paliva a bez dymu. Na poličke z lešteného duba za bohyňou ležal jej veľký strieborný luk, vymodelovaný tak, že pripomínal gazelie rohy. Na stenách viseli zvieracie

kože: z čierneho medveda, tigra a pár ďalších zvierat, ktoré som nespoznal. Napadlo mi, že každý aktivista za práva zvierat by pri pohľade na tie vzácne trofeje asi takisto vyletel z kože, ale možnože Artemida ako bohyňa lovu dokázala nejako nahradiť všetko, čo zastrelila. Myslel som si, že vedľa nej leží ďalšia kožušina, ale potom mi došlo, že je to živé zviera – jeleň so žiarivou srstou a striebornými rohmi. Spokojne odpočíval s hlavou položenou na Artemidiných kolenách.

„Pripoj sa k nám, Percy Jackson,“ vyzvala ma bohyňa.

Sadol som si oproti nej na zem. Bohyňa si ma prezerala, čo ma dosť znervózňovalo. Na takú mladú babu mala príliš staré oči.

„Prekvapuje ťa môj vek?“ spýtala sa.

„Hm... trochu.“

„Dokážem sa premeniť na dospelú ženu alebo na besniaci oheň, alebo na čokoľvek, čo ti napadne, ale tejto podobe dávam prednosť. Som tak vekom blízka mojim Lovkyniam a všetkým mladým dievčatám, nad ktorými držím patronát, kým zídu z cesty.“

„Zídu z cesty?“ zopakoval som.

„Vyrastú. Zbláznia sa do chlapcov. Začnú byť hlúpe, zaujaté, neisté. Zabudnú samy na seba.“

„Aha.“

Zoë sa usadila po Artemidinej pravej ruke. Naštva-ne na mňa zazerala, akoby som zavinił všetko, čo Artemida práve opísala. Akoby som si sám vybral, že budem muž.

„Prepáč mojim Lovkyniam, že ťa nevítajú,“ povedala Artemida. „V tomto tábore hostíme chlapcov len výnimočne. Lovkyne sa s nimi väčšinou nesmú stykať. Posledný, ktorý tento tábor videl...“ Pozrela sa na Zoë. „Ktorý to bol?“

„Ten chlapec v Colorade,“ napovedala jej Zoë. „Premenili ste ho na pivoňa.“

„Ach, áno,“ spokojne prikývla Artemida. „Veľmi rada robím pivone. V každom prípade, Percy, pozvala som ťa sem, aby si mi povedal viac o tej mantichore. Bianca mi spomenula isté... hm, znepokojivé vyhlásenia tej obludy. No ona im možno dobre nerozumela. Rada by som si ich vypočula od teba.“

Tak som jej všetko porozprával.

Keď som napokon skončil, Artemida zamyslene položila ruku na strieborný luk. „Presne tohto som sa obávala.“

Zoë sa naklonila dopredu. „Ten pach, pani moja?“

„Áno.“

„Aký pach?“ spýtal som sa.

„Prebúdzajú sa tvory, ktoré som nelovila celé tisícročia,“ zamrmlala Artemida. „Korist' taká stará, že som na ňu takmer zabudla.“

Uprene na mňa hľadela. „Dnes večer sme sem prišli, pretože sme vycítili mantichoru, ale tú som nehľadala. Zopakuj mi ešte raz, čo presne povedal doktor Thorn.“

„Hm, vravel: ‚Neznášam stredoškolské plesy,‘“ začal som.